

2. Цимбалюк В. С. *Інформаційне право (теорія і практика). Монографія.* – К.:2009. — 364 с.
 3. Прокоф'єва Д. М. *Підприємницьке шпигунство в системі інформаційних злочинів / Д. М. Прокоф'єва // Центр інформаційної безпеки [Електронний ресурс].* – Режим доступу: www.bezpeka.com/library/lib_aspect.html.
-

Мельничук Роксолана Олегівна, магістр 1 курсу,
Король Володимир Степанович, к.е.н., доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту,

ХАРАКТЕРИСТИКА ОСНОВНИХ ЕЛЕМЕНТІВ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ БАЗИ ЛОГІСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Поряд із підвищеним інтересом до теоретичних положень логістики та практичного її впровадження, недосконалим залишається такий елемент логістичного середовища як нормативно - правове регулювання логістичної діяльності. Саме він мав би створити умови для оптимального розвитку та функціонування логістичних систем, раціональної інфраструктури логістичних процесів та ефективного управління у сфері логістичних правовідносин. Крім того, законодавча база має стати регламентуючою основою у процесі логістизації діяльності підприємства. Адже саме нормативно - правова база надає можливість суб'єкту господарювання визначити спектр допустимих дій у взаємовідносинах елементів мікрологістичної системи, її контрагентів у межах логістичного середовища та сукупність допустимих методів досягнення основних цілей та інтересів підприємства.

Розгляд нормативно - правової бази, у сфері логістичної діяльності, дає можливість визначити основні її елементи: закони “Про захист економічної конкуренції”, “Про захист прав споживачів”, “Про зовнішньоекономічну діяльність”, “Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності” , “Про приєднання України до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів” , “Про транскордонне співробітництво” , “Про транспортно-експедиторську діяльність” тощо); сукупність нормативно-правових актів (меморандуми, розпорядження, накази, постанови тощо) та основні положення відповідних кодексів України.

Існуюча нормативно - правова база в Україні, що регламентує питання у логістичній сфері, не створює достатніх умов для її ефективної діяльності і відстає від реальних потреб ринкового середовища. Норми чинного законодавства не уніфіковані і не адаптовані до міжнародно - правових норм і стандарт. Це пов'язано з тим, що: не було сформовано національної нормативно - правової бази з питань логістичної діяльності; у системі національного законодавства не закріплювались заходи держави зі створення відповідних структур, які б здійснювали імплементацію міжнародних правових норм у вітчизняне законодавство задля забезпечення ефективного правового регулювання; майже відсутнє сприяння з боку відповідних закордонних інституцій впровадженню процесу логістизації діяльності вітчизняних суб'єктів господарювання тощо. Саме тому як практичні кроки в Україні починають впроваджувати системи гармонізованих міжнародних стандартів у сфері логістичної діяльності. З огляду на зазначене, помітно посилюється стратегічна значущість стандартизації та застосування

положень систем міжнародних правил як напрямів адміністративного регулювання в рамках логістичної та підприємницької політики в цілому.

Сьогодні, на вітчизняному ринку стає все більше спеціалізованих організацій, що займаються логістичною діяльністю. Рівень урегульованості між ними залишається низьким, оскільки чинне українське законодавство не врегульовує навіть питання тлумачення самої економічної категорії “логістична діяльність”, чітко не визначає основні норми логістичної діяльності, правила поведінки основних її суб’єктів, регламент функціонування логістичної інфраструктури, засади контролю цього виду діяльності тощо.

Існує велика кількість нормативно-правових актів, однак вони регулюють лише окремі питання та функції логістичної сфери. В основному, вони стосуються транспортно-експедиторського, митного та страхового напрямку досліджуваної сфери діяльності, а це не дозволяє сформуванню системний підхід до інтеграції усіх ланок логістичної системи.

Крім того, однією із важливих умов ефективного функціонування законодавчо-правової бази ринку логістичних послуг є інформаційне забезпечення відповідного рівня. Однак, вітчизняний ринок характеризується не достатнім рівнем інформованості суб’єктів господарювання з питань існуючого законодавства сфери логістичної діяльності, що не дозволяє їм вільно орієнтуватись в економіко-правовому просторі функціонування логістичних структур.

У результаті проведеного аналізу нормативно-правової бази регулювання логістичної діяльності, сформовано напрями удосконалення чинного вітчизняного законодавства, а саме: ефективне застосування засад законодавства адаптованого до європейського; поетапне прийняття, систематизація та впровадження відповідних нормативно-правових актів, спрямованих на розвиток логістичної діяльності в Україні; здійснення постійного інформування суб’єктів господарювання щодо чинного законодавства та процедур здійснення логістичних операцій та логістичної діяльності в цілому; забезпечення постійного контролю з боку держави та відповідних органів за виконанням вимог чинної нормативно-правової бази, що регулює відносини у сфері логістичної діяльності. Варто зауважити, що використання основних положень логістичної концепції впровадження процесів логістизації задля удосконалення виробничо-комерційної діяльності вітчизняних промислових підприємств у сучасних умовах господарювання, актуалізує потребу у вивченні та імплементації ефективного закордонного досвіду у національну правову систему.

Зазначимо, що розгляд підприємства як логістичної системи в інтегрованому логістичному середовищі із чітко визначеними як внутрішніми так і зовнішніми зв’язками, є запорукою досягнення значного синергійного ефекту логістичної інтеграції. Цей ефект проявляється в: отриманні вигод не лише споживачами, а й постачальниками, виробниками, логістичними операторами тощо; раціоналізації організаційної структури підприємства; зниженні рівня витрат; системному управлінні підприємством; зниженні запасів сировини, готової продукції тощо; усуненні зайвих логістичних функцій та процесів тощо.

На основі досліджених структурних елементів логістичного середовища, в якому функціонує промислове підприємство, ми пропонуємо розглядати його як інформаційно-економічний простір, що визначається впорядкованою сукупністю логістичних зв’язків між основними елементами інтегрованої логістичної системи та усіма її контрагентами, у межах якого здійснюються відповідні логістичні процеси. Розглянуті теоретичні положення логістичних систем та середовищ, в яких вони

функціонують, дають нам змогу перейти до розгляду їх практичного використання у питаннях формування та реалізації процесів логістизації на промислових підприємствах

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Амітан В.Н. Логістизація процесів в організаційно-економічних системах / В.Н. Амітан, Р.Р. Ларіна, В.Л. Пілюшенко . – Донецьк: ТОВ « Юго-Восток, Лтд», 2003. – 73 с.*
2. *Бауэрсокс Доналд Дж., Клосс Дейвид Дж. Логистика: Интегрированная цепь поставок: Пер. с англ. – М.: ЗАО «Олимп – Бизнес », 2001. – 640 с.*
3. *Короленко Н.В. Управління якістю логістичних процесів на підприємствах: інтегральна парадигма / Н. В. Короленко / Ефективна економіка. – 2013. — №11.*
4. *Комарницький І.М., Питуляк Н.С. Теоретичне обґрунтування організації логістики на підприємствах / І.М.Комарницький, Н.С. Питуляк // Регіональна економіка, 2007. – № 4. – С. 61-68.*
5. *Чорнописька, Н. В. Тенденції та перспективи ринку логістичних послуг в Україні / Н.В. Чорнописька, О.Є. Шандрівська // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Логістика. – 2012. – № 735. – С. 244–249.*

Гончарук Олег Романович,
Загурський Олександр Богданович, к.ю.н., доцент,
доцент кафедри гуманітарних та
фундаментальних дисциплін,

ГЕНЕЗА СТАНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ ЯК СУБ'ЄКТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

На сьогоднішній день формування державної міграційної політики в Україні, як і її інституційне забезпечення, все ще не завершено. Подолання проблем в міграційній сфері, використання позитивного потенціалу міграції потребують удосконалення національного міграційного законодавства, створення належних адміністративних органів з його виконання, розвитку міжнародного співробітництва у відповідній сфері.

Дослідження генези державної міграційної служби України історично сягає 1993 р., коли Кабінетом Міністрів України було затверджено "Положення про Міністерство України національностей та міграції". Міністерство брало участь у розробці та забезпеченні реалізації державної політики у сфері національних відносин та міграції [1].

Указом Президента від 26 листопада 1994 р. забезпечення реалізації державної політики у сфері міжнаціональних відносин, прав національних меншин, державної міграційної політики та державної політики щодо релігії та церкви було покладено на Міністерство України у справах національностей, міграції та культур як центральний орган державної виконавчої, підвідомчий Кабінету Міністрів України та [2].

В період 1996-1999 рр. суб'єктами реалізації міграційної політики були Міністерство України у справах національностей та міграції; Державний комітет України у справах національностей та міграції. Відповідно до Указів Президента України від 15 грудня 1999 р. "Про систему центральних органів виконавчої влади" та "Про зміни у структурі центральних органів виконавчої влади", Кабінетом Міністрів України було утворено у складі Міністерства юстиції Державний департамент у